

- Skarżąca powołuje się na naruszenie odnośnych zasad gdyż: i) siedziba EMA została wybrana przez jedną instytucję – Radę, w wyniku procesu decyzyjnego prowadzącego do przyjęcia decyzji z dnia 20 listopada 2017 r. określającej treść zaskarżonego rozporządzenia (to znaczy lokalizację siedziby EMA w Amsterdamie), z pominięciem i przed wszczęciem zwykłej procedury legislacyjnej; ii) w toku procedury selekcyjnej siedziby EMA, wyczerpującej de facto proces decyzyjny, Rada i Komisja – jedyne dwie instytucje biorące udział w procedurze selekcyjnej – pominięły Parlament; iii) w ramach zwykłej procedury legislacyjnej Rada i Komisja postawiły Parlament przed faktem dokonany w odniesieniu do (dokonanego już) wyboru siedziby w Amsterdamie; iv) Rada i Komisja nie pozostawiły Parlamentowi żadnego marginesu swobody przy ocenie lub poddaniu w dyskusję takiej decyzji, zobowiązując się jednocześnie do zakończenia procedury w najkrótszym możliwym terminie; v) Parlament nie mógł wykonać funkcji powierzonej mu w Traktacie, a w ramach procedury legislacyjnej został wbrew własnej woli zmuszony do „ratyfikowania” decyzji podjętej przez Radę.
2. Zarzut drugi, oparty na wystąpieniu w niniejszym przypadku nadużycia władzy i naruszeniu zasad przejrzystości, dobrej administracji i słuszności
- Zdaniem strony skarżącej celem procedury selekcyjnej było wybranie najlepszej oferty w odniesieniu do nowej lokalizacji siedziby EMA w świetle obiektywnych kryteriów wyboru określonych w ogłoszeniu o przetargu. Jednakże w niniejszym przypadku określenie siedziby w drodze losowania bez wcześniejszego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego nie pozwoliło na zweryfikowanie braku równoważności kandydatur Mediolanu i Amsterdamu i wybór najlepszej oferty. Ponadto, wynik głosowania z dnia 20 listopada 2017 r. na rzecz Amsterdamu był rezultatem braku przeprowadzenia przez Komisję postępowania wyjaśniającego i błędnej interpretacji niderlandzkiej oferty (co więcej również w odniesieniu do wielu zasadniczych aspektów). W rezultacie, państwa członkowskie opowiedziały się za kandydaturą Amsterdamu błędnie uznając, że spełnia ona wymogi określone w ogłoszeniu o przetargu i szczególne wymagania Agencji. Ponadto, niderlandzka oferta została zmodyfikowana ex post (na niekorzyść) w następstwie głosowania z dnia 20 listopada 2017 r., a zmiany w ofercie były przedmiotem tajnych i dwustronnych negocjacji. Wadliwość decyzji z dnia 20 listopada 2017 r. powoduje niezgodność z prawem zaskarżonego rozporządzenia.
3. Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu zasad dobrej administracji
- W związku z tym podniesiono, że proces decyzyjny prowadzący do wskazania nowej siedziby EMA nie zachował form ani zasad pozwalających na zagwarantowanie niezbędnej przejrzystości. Braki w postępowaniu wyjaśniającym i ponowne dwustronne i tajne negocjacje dotyczące niektórych zasadniczych warunków niderlandzkiej oferty przyczyniły się do dalszego naruszenia zasady przejrzystości. Ponadto przy podejmowaniu decyzji pominięto szereg istotnych elementów. Brak skutecznej oceny ofert i błędna interpretacja niderlandzkiej oferty przez Komisję w odniesieniu do trzech zasadniczych aspektów (powierzchnia tymczasowej siedziby, warunki finansowe oraz możliwość zagwarantowania ciągłości operacyjnej Agencji) przyczyniły się do dalszego naruszenia zasady dobrej administracji.
4. Zarzut czwarty, oparty na decyzji Rady z dnia 11 września 2009 r. dotyczącej przyjęcia regulaminu Rady oraz naruszeniu zasad proceduralnych Rady z dnia 31 października 2017 r.
- W tym zakresie podniesiono, że przebieg i wynik głosowania są obarczone wadą z uwagi na naruszenie szczególnych przepisów, jakie powinna zachować Rada, w wyniku czego decyzja z dnia 20 listopada 2017 r. i zaskarżone rozporządzenie są niezgodne z prawem.

**Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2019 r. – Apostolopoulou i Apostolopoulou Chrysanthaki /
Komisja Europejska**

(Sprawa T-81/19)

(2019/C 112/60)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Zoi Apostolopoulou (Ateny, Grecja), Anastasia Apostolopoulou- Chrysanthaki (Ateny) (przedstawiciel: adwokat D. Gkouskos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- połączenie niniejszej sprawy z powiązaną z nią sprawą wniesioną przez skarżące w dniu 25 października 2018 r., zarejestrowaną pod numerem T-721/2018;
- uwzględnienie ich skargi i zasądzenie solidarnie od pozwanych zapłaty na rzecz każdej ze skarżących całkowitej kwoty jednego miliona stu tysięcy EUR, przedstawionej szczegółowo w ich skardze, z tytułu krzywdy poniesionej przez skarżące wskutek naruszenia ich praw osobistych;
- nakazanie pozwanym, by powstrzymały się w przyszłości od wszelkich naruszeń praw osobistych skarżących;
- nakazanie pierwszej pozwanej, by przywróciła honor i reputację skarżących w drodze oświadczenia;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona przeciwko Komisji Europejskiej i Unii Europejskiej. Zważywszy, że Unia jest zawsze reprezentowana przed Trybunałem przez instytucję, której można przypisać kwestionowany akt lub kwestionowane zachowanie, Komisja jest jedyną pozwaną w tej sprawie.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia ciężącego na stronach obowiązku mówienia prawdy i słuszności, naruszenia podstawowej zasady sprawiedliwej administracji i naruszenia prawa skarżących do rzetelnego procesu.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia godności ludzkiej i osobowości skarżących z naruszeniem zasady dobrej administracji.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady legalności, dobrej wiary i uzasadnionych oczekiwań.
-